

Wspomnienia

Wspomnienie o prof. dr. hab. med. Bogusławie Jazienickim

21 lipca minęła druga rocznica śmierci prof. Bogusława Jazienickiego, cenionego nauczyciela akademickiego, doskonałego klinicysty – specjalisty w zakresie chorób wewnętrznych i kardiologii.

Profesor urodził się 13 sierpnia 1928 r. w Katowicach. Maturę, poprzedzoną uczestnictwem w tajnym nauczaniu, uzyskał w 1946 r. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Poznańskiego, a ukończył je na Akademii Medycznej w Łodzi w 1952 r. Nakazem pracy został skierowany do szpitala w Szamotułach, gdzie pracował przez trzy lata. W 1956 r. rozpoczął pracę asystenta III Kliniki Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej w Poznaniu. Uzyskał specjalizację z chorób wewnętrznych, a potem z kardiologii, oraz stopnie naukowe dr. n. med. i dr. hab. med. Stopniowo awansował, uzyskując w 1973 r. stanowisko docenta etatowego w Instytucie Chorób Wewnętrznych. Od 1975 r. pracował na Wydziale Pielęgniarstwa i Nauk o Zdrowiu, gdzie utworzył Katedrę Nauk o Zdrowiu. Przez wiele lat – do przejścia na emeryturę w 1998 r. – był jej kierownikiem. W 1991 r. został profesorem nadzwyczajnym Akademii Medycznej w Poznaniu.

W 1972 r. po wygranym konkursie objął stanowisko ordynatora Oddziału Chorób Wewnętrznych A w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Poznaniu. Utworzył tam pododdział intensywnej opieki kardiologicznej oraz pracownię echokardiograficzną, badań holterowskich i badań czynnościowych. Obowiązki ordynatora pełnił przez 26 lat na zasadzie detaszowania z Akademii Medycznej. Otrzymał nominację na przewodniczącego Zespołu Nauczania Klinicznego Akademii Medycznej działającego w tym szpitalu.

Prowadził wykłady, seminaria i ćwiczenia dla studentów wydziałów lekarskiego i pielęgniarstwa, szkolił lekarzy w zakresie interny. Na potrzeby Wydziału Pielęgniarstwa opracował nowoczesny program nauczania interny. Na

wydziale tym kierował 40 pracami magisterskimi. Był promotorem trzech doktoratów. Trzydziestu asystentów i wolontariuszy oddziału uzyskało specjalizacje z chorób wewnętrznych, a 5 objęło stanowiska ordynatorskie. Prowadził wykłady w trakcie kursów organizowanych przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego.

Jego działalność naukowa dotyczyła głównie kardiologii. Jako autor i współautor opublikował 71 prac naukowych, z tego 9 w czasopismach zagranicznych. Doktorat uzyskał po obronieniu pracy „Fizyczna analiza układu krążenia u chorych po przebytych zawale serca”. Habilitował się na podstawie rozprawy „Badania hemodynamiczne w przewlekłej niewydolności wieńcowej”. W latach 60. był współautorem publikacji dotyczących fibrynolitycznego leczenia zawału serca. Prace te były jednymi z pierwszych w Europie i przyczyniły się do rozpropagowania tej pionierskiej wówczas metody leczenia. W swych dociekaniach naukowych zajmował się też zastosowaniem heparyn niskocząsteczkowych, kardiowersją, wybiórczą angiografią tętnic wieńcowych oraz rehabilitacją po zawale serca i telemetryczną kontrolą pacjentów. Ostatnie jego prace dotyczyły promocji zdrowia. Aktywnie działał w wielu naukowych towarzystwach lekarskich. W latach 1963–1964 był sekretarzem, a w latach 1989–1992 przewodniczącym Oddziału Poznańskiego Towarzystwa Internistów Polskich, a następnie członkiem Zarządu Głównego tego towarzystwa. W latach 1975–1989 był wiceprzewodniczącym Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego. Należał także do regionalnej Rady Kardiologii i do Komisji Patofizjologii Krążenia PAN.

Sprawował funkcję specjalisty wojewódzkiego w zakresie chorób wewnętrznych, a przez kilka lat przewodniczył zespołowi specjalistów wojewódzkich. Był też ekspertem do spraw chorób wewnętrznych Wielkopolskiej Izby Lekarskiej. Z tytułu tych funkcji brał udział w postępowaniach konkursowych na stanowiska ordynatorów, przewodniczył komisjom egzaminacyjnym na I° specjalizacji z chorób wewnętrznych. Miałem przyjemność przez 15 lat uczestni-

czyć w tych gremiach. Profesor potrafił zawsze stworzyć miłą, wprost koleżeńską atmosferę, a mimo to był bardzo wymagający i zarazem sprawiedliwy dla osób poddawanych procedurze konkursowej czy egzaminacyjnej.

Za całokształt pracy został uhonorowany licznymi odznaczeniami resortowymi i państwowymi z Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski włącznie. Bardzo cenił sobie wyróżnienie Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W pogrzebie profesora na Cmentarzu Junikowskim uczestniczyli licznie zgromadzeni: rodzina, przyjaciele, profesorowie, lekarze i pielęgniarki, współpracownicy oraz pacjenci.

Mowę pogrzebową wygłosił m.in. JM Rektor Uniwersytetu Medycznego prof. dr hab. Jacek Wysocki, który w pięknym przemówieniu powiedział: „Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego żegna dzisiaj wspaniałego człowieka – profesora Bogusława Jazienickiego, który trwale zapisał się w hi-

storii naszej uczelni... Profesor Bogusław Jazienicki pozostanie w naszej pamięci jako człowiek o wyjątkowej kulturze osobistej, dobroci dla bliźnich, jako wzór nauczyciela akademickiego otaczającego opieką i szacunkiem studentów i kolegów, wspaniały lekarz i humanista, jako lubiany i szanowany członek społeczności Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego”.

STANISŁAW MACIEJ DZIECIUCHOWICZ